

Ústavní soud České republiky
Brno

ÚSTAVNÍ SOUD ČR	
Joštova 8, 602 00 Brno	
Došlo dne:	2. 03. 2001
č. j.	624/2001 Ppl. 3+2
Vyřizuje:	

Navrhovatelé: Skupina 44 poslanců, podepsaných pod tímto návrhem,
zastoupená Prof. JUDr. Zdeňkem Jičínským, DrSc.

Další účastník: Parlament České republiky

Nepředchází

**Návrh na zrušení zákona č. 451/1991 Sb., zákona ČNR č. 279/1992 Sb.,
a zákonů č. 422 a č. 424/2000 Sb.
/čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy/**

Tříkrát.

I.

Zákon č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky, v § 23 stanovil, že zákon „pozbývá účinnosti dnem 31. prosince 1996“. Zákonem č. 254/1995 Sb. bylo toto ustanovení změněno tak, že zákon „pozbývá platnosti dnem 31. prosince 2000“, když Poslanecká sněmovna svým hlasováním veto prezidenta republiky překonala. Zákonem č. 422/2000 Sb. bylo ustanovení „a pozbývá platnosti dnem 31. prosince 2000“ z § 23 bez náhrady vypuštěno, takže zákon nabyl časově neomezené platnosti a účinnosti, když Poslanecká sněmovna svým hlasováním veto prezidenta republiky překonala.

Zákon České národní rady č. 279/1992 Sb., o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Sboru nápravné výchovy České republiky, v § 11 stanovil, že zákon „pozbývá účinnosti dnem 31. prosince 1996“. Zákonem č. 256/1995 Sb. bylo toto ustanovení změněno tak, že zákon „pozbývá platnosti dnem 31. prosince 2000“, když Poslanecká sněmovna svým hlasováním veto prezidenta republiky překonala. Zákonem č. 424/2000 Sb. bylo ustanovení „a pozbývá platnosti dnem 31. prosince 2000“ z § 11 bez náhrady vypuštěno, takže zákon nabyl časově neomezené platnosti a účinnosti, když Poslanecká sněmovna svým hlasováním veto prezidenta republiky překonala.

Záměr podepsaných poslanců směřuje k tomu, aby – z důvodů, které jsou dále uvedeny – byly zákon č. 451/1991 Sb. a zákon ČNR č. 279/1992 Sb. pro futuro odstraněny z právního řádu České republiky. Tomuto záměru by bylo vyhověno, kdyby oba tyto zákony pozbyly platnosti dnem 31. prosince 2000, jak bylo stanoveno zákony č. 254 a 256/1995 Sb. Zákony č. 422 a 424/2000 Sb. však bylo časové omezení platnosti zákona č. 451/1991 Sb. a zákona ČNR č. 279/1992 Sb. odstraněno, takže tyto zákony jsou do budoucna platné bez časového omezení. Lze soudit, že pouhé zrušení zákonů č. 422 a 424/2000 Sb. by sledovanému záměru nevyhovělo, protože právní řád České republiky výslovně nestanoví, že zrušením měnicího ustanovení zákona se obnovuje platnost ustanovení změněného (ve znění před provedenou změnou), a ani Ústavní soud se zatím k této otázce výslovně nevyjádřil: zrušením těchto zákonů by tedy patrně nebylo dosaženo zániku platnosti zákona č. 451/1991 Sb. a zákona ČNR č. 279/1992 Sb. ke dni 31. prosince 2000.

Podepsaným poslancům proto nezbyvá, než Ústavnímu soudu navrhnout, aby zrušil jak zákony č. 422 a 424/2000 Sb., tak i samotné zákony č. 451/1991 Sb. a 279/1992 Sb., a to pro jejich rozpor zejména s ustanoveními čl. 1 Ústavy, čl. 1, čl. 4 odst. 2 a 4 a čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, čl. 4 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech a s Úmluvou Mezinárodní organizace práce o diskriminaci (zaměstnání a povolání) 1958 (č. 111), která je nepochybně mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.

II.

Zákon č. 451/1991 Sb. byl od počátku předmětem odborné kritiky (srov. např. Jičínský, Z. – Mikule, V.: K otázce ústavnosti tzv. lustračního zákona, Právník č. 3-4/1992), a to především proto, že obecně nevychází z toho, co osoby, na které se vztahuje, skutečně dělaly a jak se chovaly, nýbrž z toho, jaké funkce vykonávaly, jak byly bezpečnostními orgány minulého režimu formálně registrovány atd.

Ústavnost zákona přezkoumal na návrh skupiny 99 poslanců Federálního shromáždění v roce 1992 Ústavní soud ČSFR a nálezem ze dne 26. 11. 1992 vyslovil, že některá jeho ustanovení odporují Ústavě ČSFR, Listině základních práv a svobod a mezinárodním smlouvám podle § 2 ústavního zákona č. 23/1991 Sb. Nález byl uveřejněn pod č. 15/1992

Sbírky usnesení a nálezů Ústavního soudu ČSFR a vyhlášen v částce 116/1992 Sb., takže ustanovení zákona, u nichž Ústavní soud ČSFR shledal rozpor v uvedeném směru, pozbyla dnem 15. 12. 1992 účinnosti (v tomto právním stavu jej recipovala Česká republika, protože lhůta šesti měsíců, počítaná ode dne vyhlášení nálezu, skončila až po zániku ČSFR, kdy již předpisy o Ústavním soudu ČSFR v České republice neplatily).

Jak vyplývá z odůvodnění jeho nálezu, Ústavní soud ČSFR v roce 1992 uznal ústavní konformitu zákona v jeho podstatě především proto, že „záměrným a obmyslným jednáním (určitých činitelů minulého režimu v roce 1989) bylo založeno reálné a potenciálně také velmi nebezpečné ohnisko možné destabilizace a nebezpečí, jímž nově vznikající ústavní pořádek by mohl být snadno ohrožen“. Ústavní soud ČSFR tehdy konstatoval, že „demokratický stát má nejen právo, ale i povinnosti prosazovat a chránit principy, na nichž je založen a nemůže být proto nečinný za situace, kdy vedoucí místa na všech stupních státní správy, hospodářského řízení apod. byla obsazena podle dnes již nepřijatelných kritérií totalitního systému“ a že „současně je ovšem demokratický stát oprávněn usilovat o odstranění dřívější neoprávněné preference jedné skupiny favorizovaných občanů založené výlučně na principu příslušnosti k totalitní politické straně vůči vysoce převažujícímu zbytku ostatních občanů, u nichž tato ... protiprávní preference představovala nesporně útisk a diskriminaci“. „Každý stát“, uvedl ústavní soud ČSFR v roce 1992, „tím spíše takový, který byl nucen strpět po dobu více než čtyřicet let porušování základních práv a svobod ze strany totalitní moci, má právo k nastolení demokratického zřízení a uplatnit taková zákonná opatření, která směřují k odvrácení rizika subverze nebo možné recidivy totality nebo alespoň k jejich omezení.“

Když tedy Ústavní soud v roce 1992 posuzoval ústavnost zákona, vycházel ze situace v době přijetí zákona (4. 10. 1991), resp. v době zhruba rok poté: šlo především o to, aby ve státních a veřejných orgánech a na pracovištích, která mají vztah k bezpečnosti státu, mohly být osoby, zastávající vedoucí funkce a dosazené ještě za minulého režimu, nahrazeny osobami, u nichž lze očekávat „loajalitu s demokratickými principy, na nichž je stát budován“, a aby mohla být uplatněna opatření směřující „k odvrácení rizika subverze nebo možné recidivy totality nebo alespoň k jejich omezení“. Tento pohled Ústavní soud podtrhl i poukazy na omezenou dobu účinnosti zákona: „Podmínky stanovené zákonem pro výkon takových (v zákoně uvedených) funkcí jsou navíc časově omezené na poměrně krátké období, v němž se předpokládá dovršení demokratického procesu (do 31. 12. 1996).“ „Podstatou tohoto zákona je výhradně do budoucna stanovit podmínky pro výkon určitých úzce vymezených funkcí nebo činností v zákoně přesně specifikovaných, a to nikoliv absolutně, ale jen na přechodnou dobu.“

Ústavní soud svým nálezem vyvolal mj. zánik účinnosti ust. § 2 odst. 1 písm. c) zákona, podle něhož předpokladem pro výkon funkce uvedené v § 1 zákona je, že občan v období od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989 nebyl „vědomým spolupracovníkem Státní bezpečnosti“, a to zejména proto, že evidence osob jako takových spolupracovníků „mohla být založena i bez písemného závazku a jejich vědomí“. Ostatní zákonem stanovené předpoklady považoval za „v zásadě přípustné“ a ohledně osob evidovaných v materiálech Státní bezpečnosti např. jako agenti (§2 odst. 1 písm. b) zákona) bral patrně za nepochybné, že všechny osoby takto evidované se podle tajných vnitřních předpisů Státní bezpečnosti ke spolupráci s ní skutečně, „předepsaným“ způsobem a svobodně zavázaly, ačkoliv již zákon č. 480/1991 Sb., o době nesvobody, výslovně deklaroval, že v letech 1948 až 1989 komunistický režim porušoval lidská práva „i své vlastní zákony“. Ostatně i pozdější zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, výslovně deklaroval, že komunistický režim (a ti, kteří ho aktivně prosazovali) porušoval i své vlastní zákony a prakticky postavil vůli a zájmy komunistické strany a jejich představitelů nad zákon (§ 1 odst. 1 písm. c/), a Ústavní soud České republiky uznal tuto deklaraci za ústavně konformní. Později bylo v řadě sporů,

takto evidovanými osobami vyvolaných, soudy konstatováno, že i např. jako agenti byly evidovány osoby, které se ke spolupráci se Státní bezpečností nezavázaly a o tom, že jsou takto evidovány vůbec nevěděly. V takových případech soudy sice vyslovily, že žalobce byl Státní bezpečností evidován neoprávněně, tím se však na samotném aktu evidence (s nímž výhradně zákon spojuje právní důsledky) nic nezměnilo (srov. např. i usnesení Ústavního soudu uveřejněná pod č. 6/1998, sv. 10, a 43/1998, sv. 11, Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR). Návrh zákona (PS 1998, tisk 387), který mířil k tomu, aby osoby, o nichž bylo takto soudem pravomocně rozhodnuto, byly z režimu zákona č. 451/1991 Sb. vyňaty, nebyl Poslaneckou sněmovnou přijat. Za situace, kdy porušení zákona č. 451/1991 Sb. je přestupkem, za nějž může být uložena pokuta ve výši až 50 000 Kč (zákon č. 82/1995 Sb.), se proto v praxi i na takovéto osoby většinou pohlíží tak, jak zákon, nerozlišující mezi evidencí „legální“ a „nelegální“, stanoví, totiž tak, že evidovány byly, což je samozřejmě z hlediska principů právního státu zcela absurdní.

Poslanecký návrh zákona, jímž měl být zákon č. 451/1991 Sb. zrušen (PS 1998, tisk 74), nebyl Poslaneckou sněmovnou přijat.

V těchto souvislostech nelze přehlédnout, že na návrh československých odborových organizací se rozporem zákona č. 451/1991 Sb. s Úmluvou MOP o diskriminaci (zaměstnání a povolání), 1958 (č. 111) zabývaly také orgány Mezinárodní organizace práce. Správní rada MOP uznala protesty odborových organizací za přijatelné a v listopadu 1991 vytvořila komisi k jejich přešetření. Ve své obsáhlé zprávě z 28. 2. 1992 (tj. ještě před nálezem Ústavního soudu ČSFR) komise poukázala mj. na ust. čl. 4 uvedené Úmluvy, podle něhož „jakákoliv opatření postihující osobu, která je oprávněně podezřelá z činnosti škodlivé bezpečnosti státu, nebo která se takovou činností zabývá, nebudou považována za diskriminaci, za předpokladu, že tato osoba bude mít právo odvolat se ke kompetentnímu orgánu, který byl zřízen v souladu s národní praxí“. Taková opatření však podle názoru komise mají být zaměřena na individuální činnosti – jež jsou prokázány nebo u nichž je oprávněně podezření – a nemají být motivována členstvím v určité skupině nebo společenství anebo vyjádřením či demonstrací názorů odporujícím současně platným politickým zásadám a institucím, bez použití nebo zastávání násilných metod k jejich změně. Při použití těchto kritérií nelze vylučování podle zákona č. 451/1991 Sb., které se týká velkého rozsahu funkcí a je založena na minulém chování – ať již jsou proti němu jakékoliv námitky – považovat ipso facto za opatření spadající do rámce čl. 4 Úmluvy: tato opatření by se měla aplikovat jen na osoby, které se skutečně zabývají nebo jsou důvodně podezřelé z činností škodlivých bezpečnosti státu, jejichž definice musí být v souladu s výše uvedenými kritérii (např. spolupráce s cizí rozvědkou nebo špionážní službou). V tomto rozsahu jsou proto vylučování podle zákona č. 451/1991 Sb. diskriminací pro politické názory podle ustanovení Úmluvy č. 111. Zpráva komise byla jednomyslně schválena na 252. zasedání Správní rady MOP dne 5. 3. 1992. Na tyto závěry Mezinárodní organizace práce a diskriminační povahu zákona č. 451/1991 Sb. poukázal např. V. Pavlíček (in: Ústava a ústavní řád České republiky, 2. díl, Práva a svobody, Praha 1995, s. 23, 28).

Při hodnocení pokroku v této věci vyšetřovací komise MOP v roce 1995 konstatovala, že k pokroku při uskutečňování doporučení Správní rady MOP z roku 1992 došlo jen v malé míře a vyjádřila „hlubokou lítost“, že platnost zákona byla bez ohledu na stanovisko Správní rady MOP rozšířena do roku 2000. Komise doporučila Správní radě MOP mj., aby vyzvala vládu České republiky, aby učinila opatření ke zrušení nebo změně zejména ustanovení zákona č. 451/1991 Sb., která jsou neslučitelná s Úmluvou č. 111 a jsou stále v platnosti, a aby učinila nezbytná opatření, jimiž umožní pracovníkům, kteří utrpěli škodu diskriminačním zacházením ve smyslu Úmluvy č. 111, adekvátní odškodnění a ve vhodných případech znovuustanovování do jejich zaměstnání, bez ohledu na obor jejich činnosti.

III.

Zákon ČNR č. 279/1992 Sb. svým způsobem zákon č. 451/1991 Sb. doplňuje (vzhledem k ústavněprávním vztahům v někdejší československé federaci). Federálním ani českých ústavním soudem přezkoumán nebyl, takže je nadále v platnosti a účinnosti i v těch svých částech, které korespondují částem zákona č. 451/1991 Sb., jež Ústavní soud ČSFR prohlásil za protiústavní a jež proto pozbyly účinnosti (naproti tomu ve Slovenské republice její Ústavní soud vyslovil, že některá ustanovení obdobného zákona SR odporují slovenské ústavě – náleží Ústavního soudu SR č. 4/1994 Zbierky nálezov a uznesení ÚS SR).

Jinak i pro tento zákon platí v podstatě to, co bylo uvedeno k zákonu č. 451/1991 Sb. také tohoto zákona se měl dotýkat návrh zákona podaný v roce 1998 (PS 1998, tisk 387), také zrušení tohoto zákona bylo navrženo (PS 1998, tisk 73) – žádný z těchto návrhů Poslanecká sněmovna nepřijala.

IV.

Od listopadu 1989 uběhlo 11 let, od přijetí zákona č. 451/1991 Sb. 9 let, ode dne, kdy zákon měl pozbyt účinnosti, protože se předpokládalo, že již bude dovršen proces demokratických přeměn, uběhly 4 roky. V této době se uskutečnily čtyřikrát volby do Poslanecké sněmovny, troje volby do Senátu, několikery volby do zastupitelstev v obcích a v roce 2000 i volby do zastupitelstev krajů. Moc zákonodárná, výkonná i soudní byly již dávno a definitivně konstituovány na demokratických základech, vedoucí funkce ve státních a jiných veřejných orgánech a institucích již dávno nejsou obsazeny osobami dosazenými dřívějším politickým režimem, takže důvody obou zákonů, pokud spočívaly v potřebě obměny osob zastávajících tyto funkce, úplně ztratily opodstatnění. Vedoucí funkce jsou většinou obsazovány na základě výběrového řízení, v němž lze brát v úvahu i předpokládanou loajalitu uchazeče k České republice jakožto demokratickému právnímu státu, dovozovanou také z jeho skutečného chování v době po listopadu 1989; ještě více to platí v případě veřejnoprávních služebních poměrů v ozbrojených silách a bezpečnostních sborech, kdy se o věcech služebních poměrů vojáků z povolání, policistů atd. rozhoduje ve správním řízení.

S utajovanými skutečnostmi všech stupňů utajení (přísně tajné, tajné, důvěrné, vyhrazené) se mohou (pokud zákon nestanoví jinak) seznamovat pouze fyzické osoby, kterým bylo vydáno osvědčení; jednou z podmínek pro vydání osvědčení je okolnost, že fyzická osoba je bezpečnostně spolehlivá, tj. že u ní nebylo zjištěno bezpečnostní riziko spočívající např. v činnosti směřující k potlačování lidských práv nebo svobod, případně podpora takové činnosti (§ 17, 18 a 23 zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností). Vydání osvědčení je předpokladem pro výkon povolání ve služebním poměru, pracovním poměru nebo jiném pracovněprávním vztahu a pracovním vztahu, kde je nezbytné seznamovat se s utajovanými skutečnostmi (§ 17 odst. 2, § 2 odst. 10 uvedeného zákona).

Riziko subverze nebo možné recidivy totality typu předchozího režimu, jehož existenci v roce 1992 Ústavní soud ČSFR v souvislosti s působením osob svého času tak či onak spjatých s předchozím režimem připouštěl, již nehrozí. Informace o případných záměrech a činnostech namířených proti demokratickým základům České republiky jsou povinny zabezpečovat zpravodajské služby, které podávají zprávy prezidentu republiky a vládě a prostřednictvím vlády Poslanecké sněmovně, a které podléhají kontrole Parlamentu (zákon č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách). Ostatně Komunistická strana Čech a Moravy je v České republice legálně působící stranou s nezanedbatelnou voličskou podporou ve volbách parlamentních i komunálních. Zákon přitom umožňuje, aby činnost politických stran, jejichž cílem by bylo např. odstranění demokratických základů státu nebo které by směřovaly k uchopení a držení moci zamezujícímu druhým stranám a hnutím ucházet se ústavními

prostředky o moc, byla soudem pozastavena anebo aby taková strana byla rozhodnutím soudu rozpuštěna. Česká republika, v níž byl „demokratický proces dovršen“, se v současné době potýká se závažnými riziky zcela jiného druhu, jako je třeba hospodářská kriminalita, organizovaný zločin, korupce a rasová nenávisť.

V.

V nálezu uveřejněném pod č. 99/1996 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 6, Ústavní soud konstatoval, že k omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich vzájemné kolize nebo v případě kolize s jinou ústavně chráněnou hodnotou, jež nemá povahu základního práva a svobody, tj. s veřejným statkem; jako příklad veřejného statku uvedl mj. národní bezpečnost a veřejný pořádek a vymezil též kritéria pro vzájemné zvažování kolidujících základních práv a svobod nebo veřejných statků. Podle prvního kritéria, kterým je vhodnost, se posuzuje, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu veřejného statku). Druhým je kritérium potřebnosti spočívající v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě. Třetím kritériem je porovnání závažnosti kolidujících základních práv a veřejných statků. V případě závěru o opodstatněnosti priority základního práva před veřejným statkem nebo priority veřejného statku před základním právem je nutnou podmínkou konečného rozhodnutí rovněž využití všech možností minimalizace zásahu do jednoho z nich, což lze dovodit také z ust. čl. 4 odst. 4 Listiny.

Protože podle čl. 3 Ústavy je Listina základních práv a svobod součástí ústavního pořádku České republiky, lze dovodit i závaznost rozhodnutí Ústavního soudu ČSFR, která byla na jejím základě vydána (nález pléna Ústavního soudu ČR uveřejněný pod č. 25/1994 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 1). Ústavní soud ČSFR uznal podstatu úpravy provedené zákonem č. 451/1991 Sb. za ústavně konformní vzhledem k situaci státu a společnosti krátce po pádu předchozího režimu a obnovení demokracie a vzhledem k tomu, že zákonem zavedená omezení nemají platit absolutně, nýbrž jen po přechodnou dobu, tj. do 31. prosince 1996. (Obdobné stanovisko by byl Ústavní soud ČSFR patrně zaujal i vůči zákonu ČNR č. 279/1992 Sb., kdyby se jím byl zabýval).

Za uvedených okolností a podmínek bylo Ústavním soudem ČSFR v roce 1992 uznáno, že zájem (veřejný statek) spočívající v potřebě společnosti a státu, aby byly obměněny osoby v určitých veřejně významných funkcích a aby byla uplatněna opatření směřující k odvrácení rizika subverze nebo možné recidivy totality, má přednost zejména před základním právem občanů:

- Mít za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím (čl. 21 odst. 4 Listiny), tj. za podmínek zejm. bez ohledu na postavení občana ve smyslu ust. čl. 3 odst. 1 Listiny.

- Vstoupit za rovných podmínek do veřejných služeb své země (čl. 25 písm. c/ Mezinárodního paktu o občanských a politických právech ve spojení s čl. 26 tohoto Paktu).

- Mít možnost vydělávat si na živobytí svojí prací, kterou si svobodně vybere nebo přijme s tím, že toto právo může být zákonem omezenou pouze potud, pokud to může být slučitelné s povahou tohoto práva a výhradně za účelem podpory obecného blaha v demokratické společnosti (čl. 6, čl. 4 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech).

- Vykonávat zaměstnání či povolání bez diskriminace (Úmluva Mezinárodní organizace práce č. 111 o diskriminaci /povolání a zaměstnání/ z roku 1958).

-7-

Protože – jak bylo výše uvedeno – veřejný zájem (veřejný statek), z jehož tehdejší existence Ústavní soud ČSFR v roce 1992 vycházel, již pominul, pominuly i důvody omezení základních práv a svobod zaručených Listinou a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy, které se o existenci tohoto veřejného zájmu opíraly.

Zákon č. 451/1991 Sb. a zákon ČNR č. 279/1992 Sb., stejně tak jako zákony č. 422 a 424/2000 Sb., které jejich platnost a účinnost rozšířily na dobu neurčitou, tedy bez náležitého důvodu omezují základní práva shora uvedená a jsou proto v rozporu zejména také s ust. čl. 4 odst. 2 a 4 Listiny, jakož i s ust. čl. 1 Ústavy, podle něhož je Česká republika demokratickým právním státem.

VI.

Ze všech těchto důvodů podepsaní poslanci navrhuji, aby Ústavní soud nálezem rozhodl takto:

Zákon č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky,

zákon České národní rady č. 279/1992 Sb., o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Sboru nápravné výchovy České republiky,

zákon č. 422/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky, ve znění pozdějších předpisů, a

zákon č. 424/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 279/1992 Sb., o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Sboru nápravné výchovy České republiky, ve znění pozdějších předpisů,

se zrušují dnem vyhlášení nálezu Ústavního soudu ve Sbírce zákonů.

V Praze dne 27. února 2001